

Pesten vasárnap augusztus 21^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

A z á l h i v a t a l.

(Levelekben.)

Pest, június 28-kán.

Barátom! Alig tölték honn egy-két napot, már unni kezdé lelkem a' kipusztult ősi fészket, mellyben egyedül nagybátyámat lehetém hontértemkor, még tán boldogult apám karszékén nyugtatva öreg csontjait. Fölébredt bennem azonnal az ösztön, hogy nőtestvéreimet, kiktől még zsenge éveimben elszakasztva valék — fölkeressem; mert alig voltam már képes létükre is emlékezni. Mint nagybátyám jelenleg is magyarázá, az egyik K—ra viteték ángyához, 's a' másik egy rokonához adatott nevelés alá. — Kivánságommal párosult még az is, hogy Pestre, a' még nem látott, nem ismert Pestre utazni erős szándékom vala. Feledve tehát a' külföldet, hol árvaságomnak annyi éveit töltém-el, felülék kocsimra, 's repült velem a' négy szürke, Pestet véve irányul utamnak. Tudod már barátom, hogy az életet mindig vigabb oldaláról szeretém tekinteni, 's kedveit tágosabb körökben éldelni, hol vidám órák szokták fűszerezni a' szabad ember élet-örömeit.

Már késő idő volt, midőn Pestre érkeztem, de az éj kevésbé világos 's igéző szép. A' magosban számtalan csillag lebegett, 's a' teljes hold olly tisztán ragyogott, mint a' nyári nap. Én hosszú utat tevék, 's fáradtan dültem volna kocsim vánkossai közé: de a' még nem látott Pest, honomnak szive, estve is olly bájjal tölté-el keblemet, hogy a' hazán kéjelgő csendes ábrándomból csak kocsisom szava ébreszte-föl, ki még eleve megértvén kivánságomat valamelly csinosb fogadóba szállni — a' „kültre“ mutatva ostorával, behajtatott. Nagy város! gondolám; szép ismeretségekre számolék.

Másnapra kelve, legelső gondom lön a' városba rándulni. A' levegő egy furcsa hangkeveréknek rezgő viszhangja volt. Majd komor, majd szelid, és az ég tudja még miféle: elég az hozzá, hogy magyar szót is eleget hallhaték. Jól mondád barátom, hogy az ifjúság itt mind csupa elevenség, mert alig veheték észre ifjat, ki fiatalságát

tükröző arczonatait komor redőkbe takarta volna. Vizsgálódással tölték-el fél napot, 's a' délutáni időt már ismeretségi célra határozám.

Használni akarván tehát a' gyönyörű időt, kérdezősködésem után a' város-majorba igazittatám, hova három órákor egy vezetővel el is jutottam. Szép és ragyogó volt künn a' gyülekezet; a' különféle színek és arcok, apróbb társaságok tarkán és egybefolyón — gyönyörködteték szemeimet. Én egy fának hűs aljába vonultam, 's alig pillanték szét a' hullámzó tarka seregen, midőn egy kellemes arc egészen magára voná figyelmemet. Ő hirtelen eltűnt ugyan a' sokaság közt, de kevés léptek után ismét megláthatám egy élemlőt sovány férfinak karján. Atyjának lenni sehogy sem véltem, mert éppen nem úgy viselteték a' szép iránt, hanem mint valamelly szerencsés mátká, ki büszkének látszék abbeli érzetében, hogy egy fiatal szívet hajlandóvá tuda tenni maga iránt. 'S gondold csak barátom! szemeim után ítélve, merész voltam megnevezni, oly hasonlatos volt arca hajdani öreg mestereméhez. — „Humillimus servus!“ köszöntém őt; de a' mint rám pillantott, borzas szemöldjei összébb huzódtak, 's „„kinek vél engemet?““ dörgé komor szavakkal felém; 's én azonnal hátrább vonultam, mert most vettem észre csalódásomat. De egy reménysugár szállt fölem, midőn a' leányka kibontakozva a' sovány kar közül, felém fordula, 's lágy hangon sugá: „távoztassa-el, szívből megköszönöm!“ 's odább mocczant. Gondolkodtam; „Tehát nem ismer D. Spectabilis?“ — kérdém a' bámulatba süllyedtet. — „„No 's, mi baja velem önnek?““ válaszola kérdőleg, — 's e' közben a' leányka, sejtven kíváncsának fölvetelét, észrevétlen elsiete, 's mi magunk maradánk. — „Sőt önnek szőlő levél is van nálam“ — folytatám beszédemet. — Ő kinyújtá száraz kezét, tőlem a' levelet elveendő. Én zsebembe nyultam — „de kérem, ez pénzzel van terhelve: tán jobb lenne szállásán kézhez adni“ — imígy szóltam tovább. Ő ekkor visszatekintve nézdel szét, hova tűnt kedvese. „„Ez varázsjáték az emberrel. Hova ment-el a' leányka, és pedig oly hirtelen?““ — Aggóde, 's vizsgán jártatá szemeit az előttünk elmenő szépeken. — „Éppen előbb suhant-el mellőlünk; de kérem, csak siessünk, mert foglalatosságim unszolnak.“ — „„Engedjen-meg óarátom uram! de quid putat — még el is tévedhet — különben igen szívesen látom. Üljön-fel csak kérem e' bérkocsira, szállásomra fogja vinni az urat; ha őt föllelhetném, még egy kevésbé vizsgálódom, 's ha nem, actu otthon termek. Hej! N. utszába, X szám““ — szólt egy bérkocsishoz, 's én „elvárom-ot“ kiáltva feléje, felülék, és a' kocsi hajtott.

Gondolhatod, mint csudálkozám ezen ismeretlen öreg urnak különös viselkedésén, kít a' p é n z szó oly sürgővé tett, 's a' fiatal leány-

kát, kit az öreg szerelmes olly aggodalommal hajhásza, mintha ellenség rablotta volna el. Mi fölleltük a' nevezett házat, 's eltávozván a' bérkocsis, kénytelen valék kis ideig egy szűk folyosón sétáltgatni, míg az öreg ur megérkezék, 's bevezete kisdéd teremébe. Nyugtalan képe elárulá azon mély gondot, melylyel az elvesztett leányka iránt viselteték, 's alig ha még tovább is nem kereste volna, ha vendég nem vár vala reá. Elővevém hát csaknem mosolyogva levelemet, mit éppen egy pesti prokátornak hoztam, 's kézhöz adám. Ő fontos képpel vizsgálá czimét, 's „„uram, ezen levél nem nekem szól!““ lön hideg válasza. Erre megdöbbsentem. — „„Ha nem csálódok, tán önnek küldetett!““ — válaszolék reá szintén hidegen.

„„Nevem éppen nem így hangzik. Eltévesztett az ur, vigye máshova!““

„Higye-el, t. ur, én bámulok. Roszul ismertem, de remélhetek engedelmet!“ —

„„Mindent, mindent!““ szolt egész komolysággal, 's gondolkodólag kezdé végig sétálni a' szobát. Ez furcsán hangzott; de ki ne bókolna egy ártatlan leányka kérelmének, midőn szelid szavai után mint az alkony csillaga, sugárzék rám két szeme a' sötét pillák alól.

„„Nemde a' leány az urhoz szolt?““

„Ó igen!“

„„S hogy érti ezt?““

„Hajdan láttuk egymást, 's most rám ismert.“

„„Ugy-e? o én igen roszul érzem magamat. Oda vagyok——““ nyögé lágy hangon, 's egy székre dült.

En dörzsölni kezdém homlokát, mert valóban mint valamely fiatal leányka, mátkájának hitszegésekor, ájuldozott. Kinyitám az ajtót, kiabálék, 's belépett gazdasszonya, ki összecsapva kezeit, tudakozódék a' betegnek baja felől, 's ápolni kezdé! „„Látogasson-meg holnap öcsém uram, vigyen hirt rólam a' házhoz, kérem barátsággal!““ Szóllott, és én engedelmet kérve eltávozám. — Különös, ugy-e barátom, de a' mint meghagyád, mindenről tudósítalak.

Szabadulva tehát ettől, ismét meglátogatám azon helyet, hol a' leánykától elválánk, és szorongó kebellem vevém kezembe szemüvegemet — megláthatni még egyszer a' szépet, ki olly bájjal tölté-el szívemet. — 'S ime! nem messze tőlem egy leánykával beszélt, mellette állván egy idősebb személy is. Hozzá mentem, 's hűst ujjalag üdvözlém. Ő szívesen fogadott, 's kérdést tett a' szerelmes aggról. Elmondék mindent, 's ő mosolyogva köszönte-meg pajkos szíveségemet. Nem fél győzelem-e ez már barátom egy angyal körül?! Tiszta fejez arczán gyöngéd pirosság terült-el, mint az alkonyinak átsugárzó fénye a' liliumleveleken. Szívem fölhevült, 's minden csepp-

vérem heves mozgásba jött. — „Tilim! dolgom siettet, most hát elválunk; de holnap ismét meglátlak. Isten veled!” — bucsúzik fiatal barátnéja, ’s ellebbent tőlünk. — Kevés szóval mulattuk magunkat a séta alatt; de midőn már haza szándékozánk, nagyobb hévvel valék iránta, ’s megnyerém kegyét szives beszédemmel. Korosabb társnéja említé, hogy ők nem régen jövének Pestre lakni, ’s az ittlét kellemmel tölti-el szívöket, mert a’ falusi lakással az untató egyformaságot felválták. Mint mondá, Tili Völgyesiéknek fogadott leányuk, közel rokon, ’s amaz öreg urat nagyon kedvelik, csupán miatta, kit ő áltálján fogva ki nem állhat. Mi után további ismeretségem folytatásáért esedezném, mind ő mind társnéja szivesen megegyezett kérelmemben; ő pedig még üzenetet ada agg uracsához, mit én a’ leg-hivebben teljesítendőnek ígértem, és szives jelek között válánk-el. Ugy-e furcsa ismeretség ez? De lám megmondtam, hogy délután ismeretségre teszek szert, ’s im a’ sors egy szép leánykával hozott össze. De jövő levelemből tán többet tudsz, addig is ohajtsd boldog folytatását ismeretségemnek. Isten veled!

* * *

Julius 2-kán.

Ha volt valaha olly szenvedélyes kalandor, ki kalandjainak minden pontját élete boldogságát határozó célra irányozza, — úgy én is az vagyok, mert cél felé sietek, mit Pesten elérni nem is reméltem; de a’ leányka szép reményeket nyújt. Ha!ld tehát!

Voltam az agg mátkalegénynél, ’s örömemre ágyban leltem. Hanem egy cseppet se boszankodj, ha örömemet nyilatkoztatom másnak veszedelmén: hiszen a’ szerelemföltés gyötri, ’s halálos betegnek látszik már egy egész éj óta. Fölemelte rám bágyadt szemeit, ’s a’ leánykának állapotját kezdé kérdezni. — „Fölleltem — válaszolék — ’s jelentém t. ur kegyes üzenetét. — „,,S tisztel?““ kérde, kétesen pillantva rám, de még is mintha megkönnyült volna rajta.

„Igen szivesen venne önről egy kevés tudósítást!“

„,,S bejáratos az ur oda? Még nem volt szerencsém láthatni házuknál.““

„Tegnap valék előszer itt náluk. Hajdan iszonyú szerencsétlenségtől mentém-meg az érintett kisasszonyt, ’s egyedül véletlen jelenlétem által lön kiszabadítva veszedelméből, ’s most viszonzáskor, a’ mint találkozáánk, olly hálaérzettel viselteték irántam, hogy kész vala fölosztani velem becses társaságát, olly kérelmével; ha — minthogy már mátká — minden zavart elkerülvén valamelly hivatalos jelentésekkel tisztelném-meg őt előbb, hogy így, mivel szülői előtt még mint egykori szabadítója személyemben ismeretlen valék — bemutathasson.

„Hm, hm! Tudja hát mit? járjon-el hozzájuk, 's közölje velek szánandó állapotomat, — de intelligat, vigasztalja is ám egyszer'smind. Rogo, becses nevét!“

„Fondorkövi Tóbiás — felelék hirtelen — hanem — folytatám, a' kisasszony méltóztatott engem arra is kérni, midőn tudnillik megérté tőlem t. urnak betegségét, hogy elsőbben csak, mint tens ur inasa, vigyek hirt önről. 'S ez vala hozzám és t. urhoz is utósó szélsyes kérelme.“

„Jól van Domine Fondorkövi, hanem kérem, csak hiven tudósítson azután mindenekről!“

„Mindent, mindent!“ válaszoltam, 's ő hajdani legényének formaruháját szedeté elő gazdasszonyával, engem ezen álhivatalra ruhával is felkészítendő. — Te tudom mosolyogni fogsz, olvasván soraimat; de hijába! már bele kezdtem, 's folytatni eltökélém. Ez nekem a' leánykával beszélhetes végett igen jó alkalom, mert mint nyilatkozék, két uracs környezi; egyike egy hajdan látott 's udvarló huszártiszt: a' másik eme már ismert agg szerelmes; az atyus pedig mindkettőjüket igen szívesen látja. Ő hát kezembe nyujtván a' liberriát, könnyű gondolattal öltém-fel azon reményem tüzeiben, hogy imádottnak, zavart nem támasztva a' versenygő mátkák közt, illy hamar megláthatom, vele szóllhatok, 's a' körülmények szerint, tán még hosszasabban is mulatok a' nélkül, hogy tréfámat félretenni és komoly bemutatásra szorulni kellene. — Felkészülvén, kénytelen volt mosolyogni az agg patrióta, 's valóban személyemet csaknem inas képében tisztelé-meg. Elindulék, és a' kedves helyre érkeztem. Hirt vivék, és a' leányka rám ismervén szeliden kezde mosolyogni bohóságomon; — de nota bene, senki sem vala otthon más, mint a' szép Tili, 's azért is merészkedém vele huzamósabban beszélgetni, és a' két szerelmesnek viszonyait is rostálni. Egyébiránt megvallom barátom, még eddig a' leányba ugyan szerelmes nem valék; de a' két uracsnak képe szüntelen előttem lebegvén 's az atyusnak hallott szilárdságát tudván — ohajtám még is valamikép fölülmulni Tilinek hőseit. Nevetsz barátom, vagy szánsz — mindegy, mert a' történet így hozá, 's vidor szeszélyem azt vállalatba vette. Szava tisztelettel teljes, magatartása kellemes és vonzó levén, ezen összejövetünk annál nagyobb benyomással birt mindkettőnk szívébe, mint-hogy, a' mit előbbeni találkoztunkban az ismeretlenség 's tisztelkedés hideg szava mondatott, most azt belső sugalmunk adá nyelvünk-re. De már hosszabb ideig nem volt volna tanácsos maradni; azért elválánk, 's én szállásomra tértem. — Légy boldog!

(Végzet következik.)

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

A' pesti postahivatal szállása megváltoztatott. Jakab napjától kezdve i. átviteltett hajdani helyére, az uri utzában levő Trattner-Károlyi-házba, hol mind a' szállás szépsége, alkalmasabb volta, a' hivatalnak újabb elrendezése, mind a' csinos utsza, és a' háznak városunk közepén fekvése a' közönség nagyobb része kényelmének tökélyesen megfelel. E' házban e' szerint négy nevezetesebb intézetünk központosított, u. m. a' magy. tudós társaság gyűléseinek helye 's levéltára, a' postahivatal, Trattner-Károlyi könyvnyomtató intézete, és a' Jelenkor politikai hírlapnak kiadó hivatala.

Gyümölcs-árus bolt nyitott-meg Pesten a' fürdő utzában (Leopold külvárosban) a' „kávéforrás“ című kávéház mellett a' Duna felé álló szegletházban. Benne a' legválogatottabb gyümölcs-fajokat lehet vásárlani. Ezen új intézet első volt városunkban a' maga némében, 's méltán érdemel közfigyelmet és pártfogást. A' csinos butorozás 's pontos szolgálat egészen megfelel a' látogató vendégek kényelmének. Az az egy sajnálható, hogy ezen intézet valamely élénkebb helyen, p. o. közel a' színházhoz nem nyit-meg, hol bizonyosan nagyobb jövedelmet, számosabb vendéget tapasztalna.

K Ü L Ö N F É L E.

Gyerme-gyilkolás nyugoti Indiában. — Midőn Pottinger brit ezredes mintegy tízévvél ez előtt a' cutsch-i tartományban letelepedett, az ott uralkodó szokást, a' leány gyermekek meggyilkolását, minden igyekezettel kiirtani törekedett; de csak hamar átlátá, hogy ezzel nem sokra mehet. Az ő kérésére kiküldött Mihták részint hamis bizonyítványokkal hagyák magukat kielégíteni, részint a' városokból és falukból kiűzettek, még pedig nemcsak a' tetrészes osztály, hanem a' többi lakosság által is, melly hosszas szokásból az egész dolgot egykedvűleg, hogy ne mondjam helybenhagyólag nézte. Pottinger ezredes most a' darbar (udvar) által valamennyi Dzsaredzsát összehívatta Bhudts városába, 's velek részint fenyegetődzések részint rábeszélések által abban egyezett-meg, hogy mindegyik a' maga alattvalóinak szülésjegyzékét fogná évnegyedenként benyújtani. Azonban már hat hónap múlva azt nyilatkozták-ki, hogy a' felvállalt kötelességet nem teljesíthetik, mivel legközelebbi rokonaiknál is legelhatározottabb ellentállásra találnak.

Pottinger ezredes tehát azon gondolatra jött, hogy azon Dzsaredzsákat, kik magukat a' Rao vérségi rokonainak tartják, arra bírná, hogy a' nép fő kapitánjának, a' cutsch-i Raonak, jelentést tegyenek arról, midőn feleségeik teherbe esnek, 's a' szülésnek későbbi következményeiről. Ezen ajánlatot a' ministerek ugyan kivihetőnek lelék, de a' Dzsaredzsák által legnagyobb idegenkedéssel visszavetett. Két más ajánlat hasonlóképp nem talált hallgató fülekre. Az első abban állott, hogy nyilvános erőszak használtassék; mi azonban a' keletindiai társaság egyezkedésének szellemét, hogy ne mondjam betűértelmét sértette volna meg. A' második oda vala irányozva, hogy minden Dzsaredzsah-leánynak férjhez adatásakor jegypénz adattassék. Ezen utóbbi ajánlatot a' bombay-i kormánynak már Pottinger előzője is tette; de amattól félrevetett, 's a' félrevetetés a' társaság igazgatói által is megerősített.

1820-ban Sir John Malcolm jött Bhudschba, 's az összegyűlt Dzsaredzsáknak hosszas beszédben lerajzoló a' gyermekgyilkolás iszonyatosságát; a' többek között mondá, hogy az angol nemzet a' keletindiai társaságot kényszeríteni fogná

olly egy néppel továbbá nem szövetkezni, mely illy vétkes szokásnak rabja. A' Dzsaredzsák tagadák a' dolgot; de későbbben megkérdezek az ezredest, hogyan teheté a' kormányzó azon nyilatkozást éppen akkor, midőn ő a' Sind-ek barátságát legjobban keresi, hol a' gyermekgyilkolás még terjedtebben gyakoroltatik. Ott t. i. minden előkelőnek törvénytelen gyermekei minden nemi különbség nélkül vannak kitéve a' meggyilkoltatásnak.

A' dolog tehát jó formán régi lábon állott mind addig, míg 1834-ben az ifjú Rao jutott a' kormányra. Ez legott elhatározó lépéseket tőn a' gyermekgyilkolás gátlására. Pottinger megigéré, hogy minden erejével segítettni fogná őt vállalatában az angol kormány által. 'S mindedig a' Rao és Pottinger csak arra vártak, hogy példára hivatkozhasanak.

De milly nehéz legyen illy nemű vétségeket eldönthetlenül bebizonyítani, az éppen most mondottakból láthatni, 's a' jó ügynek lényegesen még ártana is az ember, ha csupa gyanú szerint járulna-el a' dologban. A' legjobb 's talán egyetlenegy kilátást ennél fogva csaknem egyedül azon utálattól remélhetni, melylyel a' fiatal Rao maga viseltetik ezen vétség iránt.

A' gyermekgyilkolás, fájdalom, nyugoti Indiában még mindig olly kiterjedésben gyakoroltatik, melyet alig lehet felfogni. Csak nem régiben beszélé a' cutsh-i Rao Pottingernek azon felfedezést, miképpen csügg valamelly Summa nevű mohamed néposztály, mely eredetileg Sindből vándorlott-ki, 's most a' runni szigeteken telepedett-meg, az Indusok ezen szokásán; midőn minden leányát csak azért öleti-meg, hogy neveltetésük és tartásuk költségeitől mentt legyen. A' Rao ezen népség minden családfejeit azon fogadásra kényszeríté, hogy ezen utálatos szokásról lemondjanak: de fájdalom! csak a' fogadás mellett maradt az.

Azon hagyomány, hogy a' nőgyermek meggyilkolását egyik Dzsaredzsah rendelte volna azon óvásból, nehogy azon leányok, melyek tulajdon osztályukba nem férjesíttethetnek-ki, olly házasságra lépjenek, mely családjokat megbecstelenítené, — általános hitelt nyert.

Nem találkozik könnyen egy második nép a' földön, mely az asszonyok iránt olly meghatározott gyűlölettel viseltetnék, mint Cutsch lakosai; 's még is — elég furcsa — vannak közttek özvegnők, kik magános és nyilvános ügyeket intéznek-el. A' férjfiak az asszonyok megvetését azon okkal igazolják, hogy az asszonyok belsőképp volnának már megromolva; 's meg kell vallanunk, hogy nem ítélnék rosszul, mert egész Cutschban sincs talán egyetlen egy fedhetlen erkölcsű asszony. A' férjfiak megszokják a' gyermekgyilkolást, mivel gyermekségiüktől kezdve látják és hallják ezt üzetni; sőt vannak példák, hogy más vidékekről jött nőszemélyek maguk is ohajták gyermekeik meggyilkoltatását, atyjok akarátja ellenére is. Ez az asszonyi természetben rejtvényes tünemény, mely figrisonk és farkasnőknél is borzalommal töltené-el a' keblet. Erőszakkal itt célra nem juthatni; csak tanítás, és meggyőződés gyümölcsözhetnek.

Ritka fogadás. Cherbourg melletti bányászok ritka 's csaknem vakmerő fogadást tettek. Meghatároztaték t. i. összekötött karokkal a' tengerbe bukni, 's előbb fel nem jönni, míg annak fenekét nem érte a' lebnokott. Egyike közülök — Hebert — felül reá még valamelly zsákba kötöztetve is ajánlá magát a' próba kitérésére. A' többi elég halga volt a' fogadásba ereszkedni. Hebert valóban mint valamelly macska zsákba kötöttet, 's vízbe vettetett; de többé fel nem bukkott. Midőn kimaradása sokáig tartott, kezdettek a' könnyelműek ma-

gukba térni, 's nyakra főre a' zsák kihalászásához fogni. De midőn a' zsakot kihuzák, abból egy hideg, felfújt holttestnél egyebet nem vehettek-ki.

Világ csudája bizonyára az, hogy egy tudósnak valamely idegen sok pénzt hagyna végrendeletében. Ezt Madame Rumfort, Lavoisier özvegye, tette, ki a' híres Aragonak 2.500.000 frankot hagyta végintézetében. Az intézkedőné azt mondá, hogy a' világ első tudósát ajándékozza-meg.

Különcz bölcselkedők. Bion csendesen ült; Anacharsis sétált; Thales repült; Hesiodus szántott; Plato levegőben kergeté az eszméket; Homerus énekelt; Aristoteles vitázott; Pythagoras hallgatott; Epimenides aludt; Archimedes a' földet tologatá odább; Solon törvényeket, Galenus orvosi rendelményeket írt; Euclides pitvart mért; Epictetus szolgált; Seneca arany között ülven a' szegénységet dicsérte; Socrates saját vallomása szerint semmit sem tudott; Xenophon ígérte, hogy mindenre megtanít; Diogenes mindent mocskolt; Timon mindent átkozott; Demokritus mindent kinevetett; Heraklitus sirt; Zeno bőjtölt; Epikurus vendégeskedett; Anaxarchus mindent semminek és csak úgy tetszőnek mondott. Valljon mellyiknek volt igaza?

K. H. K. J.

EMLEKMONDÁS.

Reménytelen élet.

Elni és nem remélni —
Jobb inkább nem élni.

AMADE után —

Ember.

Emberhez farkas az ember;
Hálátlan fajzat!

GUZMICS után — K. H. K. J.

Barátság. Tapasztalnunk kell a' nagy világ ürességeit, ha a' barátság édességeit igazán becsülni akarjuk.

SZ. MIKLÓSSY ALOIZ.

Aphorismák Kolozsvárról. Ha többnek látszunk, mint vagyunk, másokat — ha kevesebbnek, önmagunkat csaljuk-meg.

Gyöngéden érezni, alaposan gondolkodni, és tüzzel munkálni, főbb accord-jai életünknek.

A' hangok harmoniája legtisztább kifejezése belső életünknek, mert ez érze-teink életét képezi: innen éppen olly kevéssé mondhatni-meg, mi a' hangászat, mint azt, mi az érzés; — mindkettő csak eszméket fejez-ki.

Z.

Kérdőrejtvény.

- 1) Mi jobb egy szeretőnél?
- 2) Ki tud minden nyelven szólni, habár lelkét kitepték is?
- 3) Mellyik vaj tud csipni, 's mellyik egyszersmind ír is?
- 4) Mellyik bár rendesen járó ujságban nem szemlélhető egyéb az egyforma-ságnál?

K. H. K. J.

Előbbi rejtvény: p ál, b ál 's a' t.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri-utsza 612.